

Môj Stožok, o.z. Stožok 251 962 12 Detva

Okresný úrad Detva - 6 -	
Došlo dňa:	05. 12. 2025
0007980/2025 OU-DT-OSZP-2025/000200	
Ev. č. zápisnice:	Číslo spisu:
0	HAR.

Okresný úrad Detva
Odbor starostlivosti o ŽP
J.G. Tajovského 1462/9
962 12 Detva

Vec: Odvolanie proti rozhodnutiu/záväznému stanovisku Okresného úradu Detva č. OU-DT-OSZP-2025/000200-052 zo dňa 21. 11. 2025 k zámeru navrhovanej činnosti „Bytové domy - Stožok“

Dňa 22. 01. 2022 doručil navrhovateľ Residence Monika, s.r.o., IČO: 56273720 (ďalej len „navrhovateľ“) na Okresný úrad Detva, odbor starostlivosti o životné prostredie (ďalej len „príslušný orgán“) zámer navrhovanej činnosti „Bytové domy - Stožok“ (ďalej len „navrhovaná činnosť“).

Cieľom navrhovanej činnosti je výstavba objektov navrhovanej činnosti v obci Stožok, v okrese Detva a riešenie inžinierskej prípravy územia pre projekt.

Príslušný orgán, Okresný úrad Detva, Odbor starostlivosti o životné prostredie po vykonaní zisťovacieho konania podľa 29 č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o posudzovaní“) vydal rozhodnutie/záväzné stanovisko č. OU-DT-OSZP-2025/000200-024 zo dňa 20. 03. 2025, ktorým určil, že sa navrhovaná činnosť nebude posudzovať podľa zákona o posudzovaní (ďalej len „rozhodnutie“).

Po preštudovaní odôvodnenia rozhodnutia som podal v súlade s ust. § 29 zákona o posudzovaní a podľa § 53 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) odvolanie.

Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov na základe podaného odvolania, po preskúmaní napadnutého rozhodnutia (záväzného stanoviska) príslušného orgánu, rozhodnutím č. OU-BB-OOP-2025/023246-005 zo dňa 02. 05. 2025 zrušil prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil príslušnému orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie“).

Príslušný orgán si na základe druhostupňového rozhodnutia opakovane vyžiadal od navrhovateľa doplňujúce údaje, s ktorými pokračoval v zisťovacom konaní. Následne príslušný orgán vydal záväzné stanovisko zo zisťovacieho konania č. OU-DT-OSZP-2025/000200-052 zo dňa 21. 11. 2025 (ďalej len „rozhodnutie č. 2“).

Dôvodnosť odvolania opieram o nasledovné skutočnosti.

Podľa § 1 ods. 1 písm. a) bod 2. zákona o posudzovaní § 1 tento zákon upravuje postup odborného a verejného posudzovania predpokladaných vplyvov na životné prostredie navrhovaných činností pred rozhodnutím o ich umiestnení alebo pred ich povolením podľa osobitných predpisov.

Podľa § 3 písm. c) zákona o posudzovaní je zisťovacie konanie postup, ktorého účelom je zistiť, či navrhovaná činnosť alebo jej zmena môže mať významný nepriaznivý vplyv na životné prostredie.

Podľa § 3 písm. i) zákona o posudzovaní povoľovacie konanie je konanie, v ktorom sa rozhoduje o návrhu na vydanie povolenia vo vzťahu k navrhovanej činnosti alebo jej zmene podľa osobitných predpisov.

Podľa § 3 písm. j) zákona o posudzovaní rozhodnutie vydané v povoľovacom konaní je povolenie alebo rozhodnutie povoľujúceho orgánu, ktorým sa udelenie povolenia zamietajú alebo ktorým sa povoľovacie konanie zastavuje.

Podľa § 3 písm. k) zákona o posudzovaní povolenie je rozhodnutie povoľujúceho orgánu vydané v povoľovacom konaní, ktoré oprávňuje navrhovateľa realizovať navrhovanú činnosť alebo zmenu povolenej navrhovanej činnosti; ak navrhovaná činnosť alebo jej zmena podlieha viacerým povoľovacím konaniam, považuje sa za povolenie, oprávňujúce navrhovateľa realizovať navrhovanú činnosť alebo zmenu povolenej navrhovanej činnosti, rozhodnutie vydané v každom z týchto povoľovacích konaní; za povolenie sa nepovažuje kolaudačné rozhodnutie, povolenie na užívanie, ani ich zmena; to neplatí, ak povolenie bolo vydané v kolaudačnom konaní, ktoré bolo spojené s konaním o zmene stavby.

Podľa § 18 ods. 2 zákona o posudzovaní predmetom zisťovacieho konania o posudzovaní vplyvov navrhovanej činnosti alebo zmeny navrhovanej činnosti (ďalej len „zisťovacie konanie“) musí byť každá

písm. a) navrhovaná činnosť uvedená v prílohe č. 8 časti A, ktorá je realizovaná výhradne alebo najmä na účel rozvoja a testovania nových metód alebo výrobkov, prípadne metód alebo výrobkov, ktoré sa nepoužívali viac ako dva roky,

písm. b) navrhovaná činnosť uvedená v prílohe č. 8 časti B,

písm. c) zmena navrhovanej činnosti uvedenej v prílohe č. 8 časti A, ktorá nie je zmenou podľa odseku 1 písm. d) a môže mať významný nepriaznivý vplyv na životné prostredie, ak ide o činnosť už posúdenú, povolenú, realizovanú alebo v štádiu realizácie,

písm. d) zmena navrhovanej činnosti uvedenej v prílohe č. 8 časti B, ktorá môže mať významný nepriaznivý vplyv na životné prostredie, ak ide o činnosť už posúdenú, povolenú, realizovanú alebo v štádiu realizácie.

Podľa § 29 ods. 1 správneho poriadku správny orgán konanie preruší, ak sa začalo konanie o predbežnej otázke alebo ak bol účastník konania vyzvaný, aby v určenej lehote odstránil nedostatky podania, alebo ak účastník konania nemá zákonného zástupcu alebo ustanoveného opatrovníka, hoci ho má mať, alebo ak tak ustanovuje osobitný zákon.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

I. NEZISTENIE SKUTOČNÉHO STAVU VECI A S TÝM SÚVISIACE NESPRÁVNE POSÚDENIE VECI

Príslušný orgán postupom opakovaného dopĺňania zámeru navrhovanej činnosti postupoval v rozpore so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania, a zároveň proti účelu zákona o posudzovaní. Účelom zisťovacieho konania je podľa § 3 písm. c) zákona o posudzovaní zistiť, či navrhovaná činnosť alebo jej zmena môže mať významný nepriaznivý vplyv na životné prostredie.

Konajúci orgán povinný zistiť presne a úplne stav veci, viesť konanie hospodárne a rozhodnúť vo veci v čas s ohľadom na charakter prejednáwanej veci. Zároveň sa v rámci zisťovacieho konania uplatňuje aj tzv. princíp predbežnej opatrnosti, ktorý v zmysle ustálenej judikatúry možno vyložiť ako zásadu vzťahujúcu sa primárne na konania o veciach týkajúcich sa životného prostredia, pričom ak v rámci konania a nadväzujúcej správnej úvahy konajúceho orgánu sa nie je možné s prijateľnou mierou neistoty odôvodnene domnievať a prísť ku jednoznačnému záveru, že prejednávaná vec nebude mať významný nepriaznivý vplyv (vo všetkých etapách, vrátane zhotovovania a užívania), je nevyhnutné, aby konajúci orgán rozhodol, že sa navrhovaná činnosť nebude realizovať alebo v tomto konkrétnom prípade bude predmetom detailného preskúmania v rámci tzv. povinného hodnotenia.

Vyššie uvedená zásada ani princíp predbežnej opatrnosti, ktorý je nevyhnutné aplikovať prioritne vo veciach týkajúcich sa životného prostredia a ku ním vedeným konaniam, nie je možné nahradiť určením podmienok v rozhodnutí konajúceho orgánu. Takýmto spôsobom postupoval aj príslušný orgán, ktorý v rozhodnutí č. 2 určil podmienky, ktoré presúvajú jemu zákonmi stanovenú povinnosť na iné orgány, ktorých konania nadväzujú na konanie o posudzovaní, avšak sú vedené podľa osobitných predpisov, ktorých účelom už nie je hodnotiť vplyv prejednáwanej veci na životné prostredie. Bolo výhradne v pôsobnosti príslušného orgánu zabezpečiť účel zákona o posudzovaní, teda zistiť, opísať a odôvodnene vyhodnotiť, či s realizáciou navrhovanej činnosti nie sú spojené významné nepriaznivé vplyvy.

Príslušný orgán opakovane v spolupráci s navrhovateľom dopĺňal podklady s cieľom vyhnúť sa posudzovaniu vplyvov podľa § 30 a nasl. zákona o posudzovaní. Napriek tomuto zjavne nezákonnému postupu nedokázal prísť ku odôvodnenému záveru, že je možné jednoznačne a bez prijateľných pochyb vylúčiť, že by s realizáciou navrhovanej činnosti (vo všetkých etapách) nebolo možné predpokladať významné nepriaznivé vplyvy na životné prostredie.

Vyššie uvedené tvrdenia jednoznačne potvrdzujú podmienky, ktoré určil príslušný orgán v rozhodnutí č. 2, konkrétne:

„1. Navrhovaná činnosť sa bude realizovať v štyroch etapách (2027 – 2039), ktoré budú na seba nadväzovať až po preukázaní, že je možné pristúpiť k ďalšej etape, a to predovšetkým: i) dostatočnej výdatnosti vodného zdroja, ii) dostatočnej kapacity ČOV, iii) únosného dopravného zaťaženia.“

Touto podmienkou príslušný orgán preukázateľne dospel ku záveru, že dostupná výdatnosť vodného zdroja nepostačuje pre všetky etapy navrhovanej činnosti, jestvujúca kapacita ČOV nepokrýva požiadavky spojené s navrhovanou činnosťou a dopravné zaťaženie realizácie a prevádzky navrhovanej činnosti je v rozpore únosným zaťažením podľa súčasného stavu!

„2. Vyššie uvedené je potrebné preukázať pred samotnou realizáciou každej ďalšej etapy výstavby monitoringom, resp. štúdiami/ posúdeniami, ktoré vypracujú na to oprávnené osoby, ako aj po vydaní súhlasného stanoviska vlastníka a správcu existujúcej infraštruktúry v štádiu pred vydaním stavebného povolenia.“

Podmienkou č. 2 príslušný orgán preukázateľne dokazuje, že pre jednoznačný záver o prijateľnosti navrhovanej činnosti je potrebné zabezpečiť ďalšie štúdie/posúdenia, ktoré vyhodnotia samotný vplyv a tým pádom aj prijateľnosť navrhovanej činnosti. Tento záver je v rozpore so samotným rozhodnutím vo veci a jednoznačne vedie ku záveru, že navrhovaná činnosť sa má ďalej posudzovať podľa § 30 zákona o posudzovaní.

„3. Ak by sa monitoringom zistilo, že ďalšiu etapu výstavby už nepokryje existujúca infraštruktúra, navrhovateľ ďalšiu etapu výstavby realizovať nebude.“

Podmienka č. 3 predstavuje zjavné nepochopenie povinnosti príslušného orgánu. Okrem skutočnosti, že príslušný orgán priznáva, že jestvuje odôvodnený predpoklad, že niektorá z etáp navrhovanej činnosti môže byť nie len spojená s významnými vplyvmi na životné prostredie ale aj neprijateľná ako taká v dotknutom území (!), podmieňuje v rozhodnutí zo zisťovacieho konania (!!) realizáciu navrhovanej činnosti. Je absurdné, že musím na tomto mieste upozorniť príslušný orgán, že záväzné stanovisko/rozhodnutie zo zisťovacieho konania nie je rozhodnutím oprávňujúcim realizovať navrhovanú činnosť, takéto rozhodnutie vydáva orgán podľa osobitného predpisu. Takémuto orgánu má práve príslušný orgán svojím rozhodnutím (záväzným stanoviskom) zabezpečiť jednoznačný a záväzný (!) podklad do konania podľa osobitného predpisu. Povoľujúci orgán už nie je v nadväzujúcom konaní oprávnený urobiť si vlastný úsudok o prejednávanej veci z hľadiska vplyvu na životné prostredie!

Okresný úrad, resp. príslušný orgán nemôže prostredníctvom podmienky rozhodnutia presúvať povinnosť vyplývajúcu v rámci zisťovacieho konania, pre ktoré je príslušným orgánom na nadväzujúce konanie. **Povinnosť vyhodnotiť vplyv navrhovanej činnosti na životné prostredie je predmetom konania podľa zákona o posudzovaní, táto povinnosť nemôže byť alibisticky presunutá na nadväzujúce konanie, ktoré vedie iný príslušný orgán podľa osobitného predpisu, nakoľko ten môže v súlade s Ústavou Slovenskej republiky konať iba podľa toho, čo mu zveruje osobitný predpis.**

Až nelogicky pôsobia podmienky č. 8. a 20., ktorými príslušný orgán takpovediac zozaväzuje odporúčania z posudkov a štúdií, ktoré boli v rozpore s účelom zákona o posudzovaní doplňované, tým, že navrhovateľovi ukladá ako povinnosť dodržať tieto závery, ktoré boli vydané len odporúčacou formou. Príslušný orgán týmto spôsobom v podmienke č. 1 uložil navrhovateľovi povinnosť obstaráť nové štúdie a posudky, taktiež v rozpore s účelom zákona o posudzovaní, a zároveň v podmienkach 8. a 20. uložil povinnosť dodržať odporúčania zo štúdií obstaraných v rámci zisťovacieho konania. Len toto samotné spôsobuje nejednoznačnosť výroku rozhodnutia č. 2, ktorého súčasťou sú predmetné podmienky, nevykonateľnosť podmienok rozhodnutia č. 2, a tým pádom nezákonnosť samotného rozhodnutia č. 2 ako takého!

Príslušný orgán v podmienke č. 24 zároveň ukladá navrhovateľovi povinnosť „zabezpečiť rozšírenie kapacity obecnej ČOV (rekonštrukciu) pred zahájením prvej etapy výstavby v roku 2027“, čím sám seba usvedčuje z opakovane nesprávne uvádzaných záverov a nesprávneho rozhodnutia vo veci – jestvujúca kapacita ČOV nie je dostatočná pre realizáciu čo i len prvej etapy navrhovanej činnosti (!), a zároveň nezákonným spôsobom ukladá navrhovateľovi povinnosť zrealizovať niečo, čo nie je v jeho vlastníctve, neprevádzkuje danú vec a nemá ani vplyv na dosiahnutie sledovaného cieľa! Opäť až absurdne príslušný orgán v tejto podmienke pojednáva o podmieňovaní realizácie rekonštrukcie ČOV, pričom ide o iného navrhovateľa, stavebníka, vlastníka ... podmienkou vydania rozhodnutia o stavebnom zámere navrhovanej činnosti, pričom toto rozhodnutie vydáva iný orgán podľa osobitného predpisu (!) a nie len, že takéto konanie neprebíha, nebola ani len predložená takáto dokumentácia a nie to ešte vydané takéto rozhodnutie!

II. ODÔVODNENIE ROZHODNUTIA

Podľa § 1 ods. 1 písm. a) bod 2. zákona o posudzovaní § 1 tento zákon upravuje postup odborného a verejného posudzovania predpokladaných vplyvov na životné prostredie navrhovaných činností pred rozhodnutím o ich umiestnení alebo pred ich povolením podľa osobitných predpisov.

Podľa § 29 ods. 7 zákona o posudzovaní pri určovaní, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena bude posudzovať podľa tohto zákona, sa primerane použijú kritériá pre zisťovacie konanie uvedené v prílohe č. 10, pričom príslušný orgán prihliada aj na písomné stanoviská doručené podľa odsekov 4 a 5.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Príslušný orgán v odôvodnení rozhodnutia nijakým spôsobom neuviedol ako aplikoval kritériá pre zisťovacie konania, ako ich vyhodnotil a ako zohľadnil ich aplikáciu vo vzťahu

k účelu samotného zisťovacieho konania – vyhodnotiť, či navrhovaná činnosť môže/nemôže mať významný nepriaznivý vplyv na životné prostredie.

Okrem vyššie uvedenej skutočnosti sa príslušný orgán v odôvodnení rozhodnutia pri väčšine mojich námietok uspokojil s vyhodnotením v podobe prebratej citácie a textácie z opakovane dopĺňaného zámeru navrhovanej činnosti. Príslušný orgán týmto postupom nekonal v súlade s ust. § 18, 29 zákona o posudzovaní a ani v súlade so samotným účelom zisťovacieho konania. Príslušný orgán má v rámci zisťovacieho konania vyhodnotiť, či predmet jeho rozhodovania (navrhovaná činnosť) môže mať významné nepriaznivé vplyvy na životné prostredie, pričom v rámci tohto konania má v prípade, že nevie jednoznačne, preukázateľne a hodnoverne odôvodneným záverom prísť k záveru, že predmet jeho rozhodovania nemôže mať významný nepriaznivý vplyv na životné prostredie, má v súlade s princípom predbežnej opatrnosti rozhodnúť, že sa navrhovaná činnosť bude posudzovať a v rámci nadväzujúceho konania (určenie rozsahu hodnotenia podľa § 30 zákona o posudzovaní) tieto skutočnosti vyhodnotiť a následne rozhodnúť o environmentálnej prijateľnosti navrhovanej činnosti.

Príslušný orgán nemôže na neho zo zákona o posudzovaní, ale aj zo správneho poriadku sa vzťahujúcu povinnosť presne a úplne zistiť skutočný stav veci a odôvodniť svoje rozhodnutie preniesť na navrhovateľa. Príslušný orgán v rámci zachovania princípu rovnosti účastníkov konania môže v odôvodnení uviesť, o ktoré tvrdenia sa v rámci správnej úvahy oprel, avšak **nemôže ísť o strohé prepísanie textu návrhu/podkladu (zámer navrhovanej činnosti) jedného z účastníkov konania!** Princíp rovnosti účastníkov konania sa vzťahuje aj na rovnosť v postavení v rámci navrhovania dôkazov v konaní, pričom žiaden účastník nemá mať v tomto návrhu a príslušný orgán nie je viazaný len návrhmi navrhovateľa ako účastníka konania. V tejto súvislosti považujem za potrebné upriamiť pozornosť odvolacieho orgánu na nesprávny postup príslušného orgánu v rámci priebehu konania vo vzťahu ku mne ako účastníkovi konania. Príslušný orgán v priebehu vedeného konania bránil účastníkovi konania v doručení stanoviska osobným dorúčením listinného vyhotovenia formou nezájmu o jeho prebratie.

Okrem všetkých vyššie uvedených skutočností odôvodňujúcich nezákonnosť rozhodnutia č. 2 je nevyhnutné upriamiť pozornosť na skutočnosť, že príslušný orgán neuplatnil v rámci prejednávanej veci postup podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku.

V tejto veci uvádzam nasledovné:

Podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka, a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Vyššie uvedené predstavuje jednu zo základných zásad konania, zásadu súčinnosti, ktorá je koncipovaná na báze obligatórnosti, t. j. nie na možnosti, ale na povinnosti správneho orgánu kooperovať s účastníkom konania, resp. s inými osobami.

Podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Vyššie uvedené ustanovenie poskytuje niekoľko významných procesných práv účastníkovi konania a zúčastneným osobám. Podľa tohto ustanovenia účastníci konania a zúčastnené osoby majú právo vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia. Z toho logicky vyplýva, že tieto podklady musia mať k dispozícii. Správny orgán je povinný poskytnúť k nahliadnutiu všetky podklady, ak to pripúšťa ich povaha, pričom je žiaduce, aby tak robil priebežne, najneskôr však v čase, keď je správny orgán presvedčený, že má dostatok dôkazov pre objektívne rozhodnutie vo veci samej. Výzva podľa tohto ustanovenia zákona má byť preto účastníkovi konania doručená pred vydaním rozhodnutia vo veci samej aspoň jeden raz (počas konania), a to v čase, keď je správny orgán presvedčený, že má dostatok podkladov pre vydanie rozhodnutia a sám považuje obstarávanie podkladov za ukončené.

V tejto súvislosti považujem za dôležité uviesť, že vyššie uvedené právo a vyplývajúca povinnosť príslušného orgánu taktiež nemôže byť nahradená právom účastníka konania nahliadať do spisu a povinnosť správneho orgánu dať vždy účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie sú dva rôzne inštitúty. Fakt, že účastník konania má právo kedykoľvek nahliadnuť do spisu, nezbavuje správny orgán povinnosti upovedomiť účastníka konania o tom, aby sa oboznámil s podkladmi pre rozhodnutie (a aby prípadne navrhol ich doplnenie) po tom, čo správny orgán – podľa vlastného uváženia – obstaral všetky podklady potrebné pre spravodlivé a čo najobjektívnejšie rozhodnutie vo veci. Ide totiž o dva rôzne právne inštitúty, a to aj podľa rozhodovacej činnosti správnych súdov Slovenskej republiky (napr. Krajský súd v Bratislave, 2S/60/2012: „Uvedený postup žalovaného bol podľa názoru súdu v rozpore s § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 správneho poriadku, keďže žalovaný neumožnil, aby sa žalobca mohol pred vydaním rozhodnutia vyjadriť ku všetkým podkladom, o ktoré správny orgán oprel svoje rozhodnutie, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť ich doplnenie. Súd je tej mienky, že právo účastníka vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia nemožno zamieňať s právom nazerať do spisov správneho orgánu a tvrdiť, že pokiaľ má účastník právo nazrieť do spisu, nemôže byť porušené jeho právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, pretože ide o dve samostatné a vzájomne nezastupiteľné oprávnenia, pričom každým z nich sa sleduje iný účel.“)

V tejto súvislosti som si samozrejme vedomý administratívnym vylúčením aplikácie správneho poriadku v § 64 písm. f) zákona o posudzovaní, **no napriek tejto skutočnosti je v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov aj v takýchto prípadoch aplikovať minimálne základné zásady správneho poriadku, ktoré sú o.i. aplikované aj v rámci v tomto prípade**

nesplnenej povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 2 správneho poriadku. Tento záver odôvodňujem nasledovnými skutočnosťami.

Predmetným konaním, teda administratívnym vylúčením pôsobnosti správneho poriadku sledoval pravdepodobne zákonodarca akési spružnenie konania, je však zrejmé, že tento cieľ nemôže byť dosiahnutý tým, že sa účastníkovi konania neposkytne možnosť vyjadriť sa k podkladom na rozhodnutie. Tento postup je nielen nesprávny, ale aj nezákonný a nespravodlivý. V tejto súvislosti je potrebné upriamiť pozornosť aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V danej veci je možné identifikovať vzájomný konflikt medzi právnymi normami a vychádzajúc zo všeobecných právnych princípov a z judikatúry Slovenskej republiky má sa v takýchto prípadoch výklad noriem realizovať v prospech výkonu práv a slobôd osoby, t. j. účastníka správneho konania (napr. Ústavný súd Slovenskej republiky, II. ÚS 148/06, III. ÚS 348/06, IV. ÚS 209/07, podobne aj I. ÚS 252/07: „Zo zásady ústavne konformného výkladu vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických osôb alebo právnických osôb. Všetky orgány verejnej moci sú preto povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd...“).

V tomto prípade sa na zisťovacieho konanie vzťahuje len osobitný právny predpis, zákon o posudzovaní, ktorý vylúči aplikáciu správneho poriadku, ale súčasne neobsahuje žiadne osobitne upravené zásady správneho konania, resp. konania ako takého. Zákon o posudzovaní určuje, že sa správny poriadok použije len na niektoré druhy rozhodovania, na iné rozhodovacie procesy v správnom konaní sa zase neuplatní. Právny stav je v takýchto prípadoch taký, že je fakticky vylúčený postup podľa správneho poriadku (vo všetkých veciach, pri ktorých osobitný zákon neurčuje, že sa postupuje podľa správneho poriadku), čo znamená, že sa môže javiť, že je vylúčený aj nárokovateľný postup správneho orgánu podľa základných pravidiel správneho konania uvedených v správnom poriadku. V takýchto situáciách je však nevyhnutné uplatniť postup, keď správny orgán bude postupovať podľa určitých zásad konania abstrahovateľných z iných všeobecne záväzných právnych predpisov, resp. z právnych princípov (napr. z Ústavy Slovenskej republiky, medzinárodných zmlúv, z európskych prameňov práva a pod.).

Aj keby sme chceli pripustiť, že zákon o posudzovaní ako osobitný predpis upravuje osobitné pravidlá konania, logicky sa bude v tomto konaní postupovať podľa zásad zakotvených v tomto osobitnom zákone (keďže má prednosť osobitná právna úprava), avšak v tomto prípade zákon o posudzovaní neupravuje osobitne pravidlá konania alebo ich upravuje mimoriadne parciálne a až nedostatočne. V takýchto prípadoch sa má postupovať podľa správneho poriadku, ak sa aplikácia zásad podľa správneho poriadku neprieči zásadám konania uvedeným v osobitnom právnom predpise, resp. ak to pripúšťa povaha veci, čo je tento prípad. Inými slovami, ak v osobitnom právnom predpise zákonodarca upravil niektoré zásady konania (podľa tohto predpisu) a súčasne nevylúčil aplikáciu správneho poriadku v

otázke ďalších (zvyšných) zásad konania, v takýchto prípadoch je potrebné aplikovať správny poriadok v rozsahu zvyšných zásad neupravených v osobitnom právnom predpise.

Avšak s odkazom na existujúcu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa však možno odôvodnene domnievať, že podľa základných pravidiel správneho konania obsiahnutých v správnom poriadku sa má nepochybne postupovať aj v prípade takých konaní, pri ktorých subsidiárna aplikácia správneho poriadku bola osobitným zákonom vylúčená (napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky, 1Sžr/68/2011: „... Najvyšší súd nielen v zmysle čl. 1 ods. 1 prvej vety Ústavy Slovenskej republiky, ale aj v zmysle rezolúcie č. (77)31 Výboru ministrov Rady Európy o správnom konaní zastáva právny názor, že zásady správneho konania sa musia vzťahovať aj na osobitné správne konania, ktoré subsidiárne pôsobenia správneho poriadku výslovne vylúčili.“).

V závere je potrebné dodať, že nedodržanie zásad správneho konania je porušením zákona zo strany správneho orgánu, ktoré samotné spôsobuje nezákonnosť vydaného rozhodnutia, v tomto prípade rozhodnutia č. 2.

Z pohľadu ochrany procesných práv účastníkov konania je tiež potrebné pamätať na to, že určitý procesný postup správneho orgánu (vo vzťahu k účastníkovi konania) je možné od správneho orgánu legitímne požadovať aj s odkazom na základné pravidlo správneho konania aj v prípade, keď sa koná podľa osobitného právneho predpisu, ktorý niektoré ustanovenia správneho poriadku s obdobným obsahom (ako má určitá zásada konania) z konania (podľa tohto osobitného právneho predpisu) vylúčil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci – sp. zn. 10Sžso/14/2015 – potom dospel k nasledovnému záveru: „Najvyšší súd sa stotožnil s námietkou žalobcu týkajúcej sa toho, že žalovaný nevyzval žalobcu, aby sa oboznámil s podkladmi pre rozhodnutie v rámci prvostupňového, ako aj odvolacieho správneho konania. Uvedený postup žalovaného je podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore s §3 ods. 2 Správneho poriadku, podľa ktorého sú správne orgány povinné umožniť účastníkovi konania, aby sa vyjadril k podkladu rozhodnutia. Uvedené ustanovenie zákona je v texte správneho poriadku ďalej premietnuté aj do § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Na tvrdenie žalovaného, podľa ktorého sa na konanie vo veciach podľa zákona č. 447/2008 Z. z. ustanovenie § 33 ods. 2 Správneho poriadku nevzťahuje, najvyšší súd uvádza, že zákon č. 447/2008 Z. z. však nevylúčil aplikáciu § 3 ods. 2 Správneho poriadku. Vzhľadom na existujúcu judikatúru najvyššieho súdu odvolací súd dodáva, že podľa základných pravidiel správneho konania obsiahnutých v správnom poriadku sa má postupovať aj v prípade osobitných konaní (zákon č. 447/2008 Z. z.), a to aj v prípade, ak z osobitnej úpravy (zákon č. 447/2008 Z. z. vyplýva, že sa na predmetné konanie správny poriadok nevzťahuje).“

S ohľadom na vyššie uvedené možno skonštatovať, že základné zásady správneho poriadku (v tomto prípade zásada uvedená v § 3 ods. 2 správneho poriadku následne v konaní aplikovaná o.i. aj postupom podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku) sa majú v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aplikovať aj v prípadoch keď aplikáciu správneho poriadku osobitný predpis vylúčil.

III. ZÁVER

Na základe vyššie uvedených skutočností možno prísť k odôvodnenému záveru, že rozhodnutie č. 2 príslušného orgánu je nezákonné a pre zásadnú mieru jeho nezákonnosti je potrebné ho v súlade s ust. § 59 správneho poriadku zrušiť.

V tejto súvislosti, majú na zreteli vyššie preukázaný nezáujem prvostupňového orgánu (príslušného orgánu) postupovať v súlade so zásadami správneho poriadku a ctiac účel zákona o posudzovaní, nerešpektujúc pôvodné druhostupňové rozhodnutie odvolacieho orgánu, si dovoľujem odporučiť odvolaciemu zvážiť možnosť zmeniť rozhodnutie č. 2 postupom podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku tak, aby sa navrhovaná činnosť posudzovala podľa zákona. S ohľadom na ustálenú judikatúru, že I. a II. stupňové konanie tvoria jeden celok a po zohľadnení všetkých nedostatkov rozhodnutia č. 2 a podľa zásady hospodárnosti a rýchlosti konania by bolo možné takýto záver odvolacieho konania považovať za mimoriadne žiadúci.

S pozdravom

Občianske združenie Môj Stožok

